

Arrest

nr. 202 067 van 4 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Capucienenlaan 63
9300 AALST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een soennitische Marokkaan te zijn van Berberse afkomst, geboren op 21 of 22 november 1991 te Dar Haidour in de provincie Hoceima. U liep gedurende vier jaar school maar stopte omwille van de financieel moeilijke situatie.

Omwille van moeilijke economische omstandigheden verliet u Marokko en reisde u op illegale wijze naar Spanje. U verbleef daar zo'n drie jaar en volgde er een opleiding als schrijnwerker.

Toen u hoorde dat er veel werk in Frankrijk te vinden was, reisde u door naar Frankrijk waar u opnieuw een drietal jaar verbleef. Uiteindelijk kwam u in België terecht. U leefde aanvankelijk op straat en later bij vrienden in Antwerpen. U werkte in de bouwsector en in bakkerijen.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u tijdens uw verblijf in België herhaaldelijk in aanraking kwam met de autoriteiten, veelvuldig werd gearresteerd en herhaaldelijk werd veroordeeld.

Op 17 juni 2014 werd u in Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens zware diefstal. Op 27 juni 2016 werd u in Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 16 maanden wegens inbraak. Op 14 september 2016 werd u in Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens diefstal.

U gaf verder geen gevolg aan de meer dan 10 bevelen om het grondgebied te verlaten die ontving. Het laatste u werd betekend op 20 juni 2017.

Op 1 februari 2018 werd er een proces-verbaal tegen u opgesteld wegens diefstal uit een voertuig met geweld.

U werd op diezelfde dag overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas. U diende op 2 februari 2018 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

U vreest een terugkeer naar Marokko omwille van de arrestatie van uw broer Mohammed. Hij nam de voorbije jaren zes keer deel aan de betogingen in al Hoceima. Daarnaast verdeelde hij spandoeken voor de betogingen en probeerde hij mensen te sensibiliseren. Tijdens een betoging in de zomer van 2016 werd hij echter samen met enkele vrienden gearresteerd en naar de gevangenis van al Hoceima gebracht. Twee van zijn vrienden werden kort na de arrestatie vrijgelaten en contacteerden u via facebook. Via hen kwam u te weten dat de politie uw broer over u had ondervraagd. De politie had immers in het huis van uw broer bewijzen gevonden dat u uw broer tussen 2015 en 2016 zes maal 1000 EUR had gestuurd. U werd er daarom van verdacht de separatisten financieel te ondersteunen. De vrienden van uw broer wisten u ook te vertellen dat de politie gegevens hieromtrent bij de bank Western Union had opgevraagd.

Na de arrestatie van uw broer heeft u, tevens in 2016, in Brussel voor de ambassade van Marokko betoogd omwille van de vele arrestaties in Hoceima. U heeft van die betoging twee foto's op uw facebookpagina geplaatst. U veronderstelt dat de Marokkaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw deelname aan deze betoging omdat zij alles weten. U weet niet hoe het ondertussen met uw broer gesteld is. Het lukte immers niet meer om zijn vrienden noch uw vader te bereiken.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u geen documenten voor.

B. Motivering

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit omwille van volgende redenen.

Wat betreft uw motieven voor het verlaten van uw land van herkomst dient te worden opgemerkt dat zij geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt immers dat u Marokko verliet louter omwille van economische motieven. Behalve financiële problemen heeft u nooit problemen gekend in Marokko en bent u nooit in aanraking gekomen met de autoriteiten (CGVS, p. 8-9). Dient dan ook te worden vastgesteld dat u Marokko niet verliet uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u er een reëel risico liep op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U kan daarenboven geen duidelijk beeld scheppen van het moment waarop u Marokko zou hebben verlaten.

Zo verklaarde u zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als aanvankelijk tijdens het gehoor met het CGVS dat u op tienjarige leeftijd uit Marokko vertrokken bent (CGVS, p. 7)(Verklaring DVZ punt 10). Later op het CGVS verklaarde u dan weer dat u van 2005 tot en met 2006 bij uw broer in Hoceima had gewoond. U erop gewezen dat u in 2005 14 jaar was en u dus niet op tienjarige leeftijd Marokko kon hebben verlaten, beweert u dat u eigenlijk 14 jaar was toen u Marokko verliet (CGVS, p. 8). Nog later verklaart u dat u na uw verblijf bij uw broer drie à vier jaar in Tanger woonde. U verminderde dit vervolgens naar 2,5 jaar. U erop gewezen dat u dan eigenlijk ongeveer 16 jaar was toen u Marokko verliet, bevestigt u deze versie (CGVS, p. 8-9). Uit uw voortdurend wijzigende en afwijkende verklaringen blijkt aldus dat u geenszins een duidelijk zicht wilt of kunt bieden op uw levenssituatie in Marokko en het moment dat u Marokko verliet, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen dienaangaande uiteraard sterk verzwakt. Uw verklaringen aangaande uw familiale of financiële situatie, kunnen dan ook niet zomaar worden aangenomen en uw algehele geloofwaardigheid wordt ondermijnd.

Dient vervolgens te worden vastgesteld dat de verklaringen die u aflegt over uw aankomst in België niet overeenstemmen met de informatie in uw administratief dossier. Zo beweert u bij de DVZ dat u in november 2012 in België aankwam en dat u voordien in 2010 één dag in België was geweest (verklaring DVZ punt 31). Blijkt evenwel dat u reeds in december 2008 voor de eerste maal in aanraking kwam met de Belgische autoriteiten, in casu de politie in Oostende (administratief verslag vreemdelingencontrole 11/12/2008). U gaf toen overigens, niet voor de laatste maal, een valse identiteit, geboortedatum en nationaliteit op. Uit uw administratief dossier blijkt dat u een tiental maal de Belgische autoriteiten bewust heeft trachten te misleiden middels het opgeven van verschillende valse identiteiten, geboortedata en nationaliteiten.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen in ernstige mate uw algehele geloofwaardigheid en vormen reeds een negatieve indicatie met betrekking tot de geloofwaardigheid van de asielmotieven die u aanhaalt in onderhavige asielaanvraag.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt vervolgens totaal onderuit gehaald door volgende vaststellingen.

Zo kunnen er ten eerste ernstige verschillen bemerkt worden tussen uw verklaringen op het CGVS en uw verklaringen op de DVZ. Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ verklaarde u immers enkel en alleen dat u bij een terugkeer naar Marokko gearresteerd zou worden omdat uw broer ooit, vermoedelijk in 2016, werd gearresteerd omdat hij deelnam aan demonstraties. U verklaarde verder dat u sindsdien niets meer over hem had vernomen. U wist niet waar hij was, evenmin wist u of hij ondertussen al vrijgekomen was of niet. U maakte verder geen enkele melding van politieke activiteiten van welke aard dan ook (CGVS vragenlijst, vraag 3, 5, 7, 8).

Tijdens uw gehoor door het CGVS beweert u evenwel dat uw broer in de zomer van 2016 werd gearresteerd, dat u kort na zijn arrestatie hiervan op de hoogte werd gebracht door de vrienden van uw broer en dat uw broer in de gevangenis van al Hoceima verblijft. De vrienden van uw broer zouden u zelfs verteld hebben waarover uw broer werd ondervraagd, dat de politie bewijzen van betalingen had gevonden in het huis van uw broer waardoor zij u ervan verdachten de separatisten te steunen, dat de politie gegevens van uw financiële transacties had opgevraagd bij de bank Western Union en dat de Marokkaanse autoriteiten u hierom zouden viseren. Verder beweert u dat u in België deelnam aan een betoging, dat u hiervan foto's zou hebben gepost op facebook en dat de Marokkaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn (CGVS, p. 12, 13, 14).

Dient dan ook te worden vastgesteld dat u twee totaal verschillende asielrelazen opdist. U geconfronteerd met deze verschillen, stelt u dat u dacht dat het interview op de DVZ niet vertrouwelijk was en dat u vreesde dat de Belgische autoriteiten de Marokkaanse autoriteiten zouden inlichten (CGVS, p. 16). Deze vergoelijking is echter weinig aannemelijk. U verklaarde aan het begin van het gehoor op het CGVS immers dat het interview op de DVZ goed was verlopen en dat u alle redenen voor uw asielaanvraag heeft kunnen vertellen (CGVS, p. 2). U hierop gewezen beweert u dat u toen nog niet wist dat de videoconferentie van het CGVS vertrouwelijk was. Dit kan echter geenszins kloppen. Bij aanvang van de videoconferentie, en vóór u werd gevraagd naar het verloop van het interview op de DVZ, werd u immers duidelijk uitgelegd dat de videoconferentie vertrouwelijk is, wat wil zeggen dat er niets zou worden doorgegeven aan de autoriteiten van uw land. Er werd u aldus op het hart gedrukt dat u vrijuit mocht spreken (CGVS, p. 2).

Dat u uit vrees voor de Marokkaanse autoriteiten bepaalde dingen heeft verzwegen op de DVZ en aanvankelijk bij het CGVS, kan aldus niet overtuigen. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook in zeer ernstige mate verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Dat uw broer beschuldigd zou zijn van separatisme, is voorts een blote bewering die u op geen enkele manier kunt staven. Gevraagd hoe u dit weet, beperkt u zich immers tot de stelling dat hij nog steeds in de gevangenis zou zitten, net als de leider van de betogingen, Zafzafi (CGVS, p. 15). De pure veronderstelling dat uw broer nog steeds wordt vastgehouden, kan echter niet zomaar worden gelijkgesteld aan een beschuldiging van separatisme. Gezien het lage politieke profiel van uw broer is een vergelijking met de situatie van Nasser Zafzafi evenmin aan de orde. Uit uw verklaringen, indien ze al enige waarheid zouden bevatten, kan enkel worden afgeleid dat uw broer een erg laag politiek profiel heeft. Hij nam enkele keren deel aan de betogingen, verdeelde spandoeken en probeerde mensen te sensibiliseren (CGVS, p. 6). Ook al zou hij in het kader van een betoging gearresteerd zijn, is het weinig waarschijnlijk dat daarom zijn hele familie gevaar zou lopen. Hierbij kan worden opgemerkt dat indien uw broer daadwerkelijk als separatist wordt beschouwd door de Marokkaanse autoriteiten en hij hierom werkelijk reeds sinds 2016 in de gevangenis zou zitten, er mag worden verwacht dat u hiervan enig bewijs kan voorleggen. De vaststelling dat u hier niet in slaagt ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u evenmin enige aanwijzing kunt voorleggen voor uw claim dat u zou worden gezocht door de Marokkaanse autoriteiten. Alle informatie die u geeft, zou u via de vrienden van uw broer gehoord hebben. Sinds kort na de arrestatie van uw broer in 2016 zou u echter niemand meer kunnen bereiken hebben. Uw vader kon u in de loop van 2016 wel nog waarschuwen dat u niet naar Marokko mocht terugkeren, maar u kon hem nadien niet meer bereiken (CGVS, p. 13). Ook de vrienden van uw broer heeft u voor het laatst gehoord ergens kort na de arrestatie van uw broer. Zij zouden plots niet meer gereageerd hebben op uw facebookberichten (CGVS, p. 16-17). U heeft bijgevolg sinds kort na de arrestatie van uw broer geen nieuws meer vernomen over hoe het met uw broer gesteld is en kon u zelfs niet bevestigen of hij al dan niet nog vastgehouden wordt (CGVS, p. 15). Ook over een eventueel onderzoek naar uw persoon kon u niets vertellen. Behalve de bewering dat uw broer naar u werd gevraagd in de zomer van 2016, zijn er aldus geen verdere aanwijzingen dat u zou worden gezocht door de autoriteiten, zo bevestigde u (CGVS, p. 16). Dat u bovendien eind 2016 voor het laatst geprobeerd heeft om de vrienden van uw broer te contacteren en verder geen pogingen ondernam om informatie over uw broer en uw eigen situatie te bekomen getuigt van een opmerkelijke desinteresse die de geloofwaardigheid van uw relaas eens te meer ondermijnt. Verder kon u noch van uw financiële bijdrages aan uw broer noch dat deze door de Marokkaanse autoriteiten zouden worden beschouwd als sponsoring aan de separatisten, enig begin van bewijs voorleggen. Het enige dat u hierover kon zeggen, is dat de vrienden van uw broer dit hadden gehoord tijdens hun arrestatie (CGVS, p. 13). Dit vormt echter opnieuw een loutere bewering uwentwege. Gepeild waarom de autoriteiten zouden denken dat u geld stuurde om de separatisten te steunen terwijl zoveel Marokkanen geld vanuit Europa naar hun familie in Marokko sturen, beperkte u zich tot de bewering dat de Marokkaanse autoriteiten alles weten (CGVS, p. 15). Deze algemene bewering is echter onvoldoende om uw concrete vrees uit te klaren.

Dient vervolgens te worden gewezen op de laattijdigheid van uw asielaanvraag. Zo vond de voorgehouden arrestatie van uw broer plaats in de zomer van 2016 en werd u volgens uw verklaringen kort daarna op de hoogte gebracht dat hij naar u werd gevraagd over uw zogenaamde financieringen. U zou dus sinds midden 2016 op de hoogte zijn geweest van het beweemde gegeven dat u gezocht werd door de Marokkaanse autoriteiten (CGVS, p. 13). Toch diende u pas op 2 februari 2018, en dit in het licht van een nakende repatriëring naar Marokko, een eerste asielaanvraag in. Nochtans kan van u verwacht worden dat u zo snel mogelijk om internationale bescherming vraagt, wanneer u daadwerkelijk een vrees koestert voor uw land van herkomst. U beweerde meermaals dat u niet op de hoogte was van de asielprocedure en niet wist tot wie u zich moest wenden (CGVS, p. 11 en 17). Echter, u heeft sinds 2012 nochtans meermaals contact gehad met de Belgische autoriteiten en met verschillende advocaten. Dat u aldus geen toegang had tot de juiste personen of instanties, kan u dan ook niet aannemelijk maken. Bovendien had u ook via het internet de nodige informatie kunnen vinden. Ook hiertoe heeft u echter nooit een poging ondernomen (CGVS, p. 17). Uw verklaring omtrent uw laattijdige asielaanvraag kunnen aldus niet overtuigen. Indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging bij een mogelijke terugkeer naar Marokko zou koesteren, kan immers verwacht worden dat u alles in het werk zou stellen om internationale bescherming te verkrijgen in een land waar u meent in veiligheid te zijn en dit zo snel mogelijk na het ontstaan van uw problemen in het land van herkomst.

Dat u ook zelf aan een betoging heeft deelgenomen, kan bezwaarlijk aantonen dat u enig risico zou lopen in geval van terugkeer naar Marokko. Zo zou u slechts één maal betoogd hebben. Dat u omwille van die ene betoging als een 'gevaar voor de Marokkaanse orde' zou worden gezien, is dan ook onwaarschijnlijk. Hoe de Marokkaanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw deelname aan de betoging kunt u overigens niet verduidelijken. Gepeild hoe u zeker weet dat de autoriteiten weten dat u heeft deelgenomen, stelde u enkel dat de Marokkaanse autoriteiten weten dat heel veel Marokkanen hier betoogd hebben (CGVS, p. 14-15). Uiteraard is dit algemeen vermoeden onvoldoende om te bewijzen dat u omwille van uw deelname aan één betoging in de gaten zou worden gehouden door Marokko. Dat u twee foto's van de betoging waarop u ook zelf te zien bent op uw facebookpagina zou hebben geplaatst (CGVS, p. 12 en 14), blijft bovendien andermaal beperkt tot een bewering. Hoewel u aangaf de foto's te zullen doorsturen naar het CGVS (CGVS, p. 15 en 18), bleef u hierin tot op heden in gebreke.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de materiële motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsook een schending van de zorgvuldigheidsverplichting.

Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Verzoeker voert aan dat hij een terugkeer naar Marokko vreest omwille van de arrestatie van zijn broer M.. Verzoekers asielaanvraag wordt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afgewezen op grond van het laattijdig karakter van de asielaanvraag en de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.2.2.2. De bestreden beslissing stelt vooreerst terecht vast dat de motieven van verzoeker om Marokko oorspronkelijk te verlaten geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij Marokko verliet louter omwille van economische motieven. Verzoeker gaf immers uitdrukkelijk aan dat hij behalve financiële problemen nooit problemen heeft gekend in Marokko en nooit in aanraking is gekomen met de autoriteiten.

2.2.2.3. Voorts stelt de bestreden beslissing vast dat verzoekers asielaanvraag laattijdig is. Verzoeker verklaarde immers dat de vermeende arrestatie van zijn broer plaatsvond in de zomer van 2016; hij zou sinds midden 2016 op de hoogte zijn geweest van het beweerd gegeven dat hij gezocht werd door de Marokkaanse autoriteiten. Verzoeker wachtte vervolgens meer dan anderhalf jaar alvorens een asielaanvraag in te dienen op 2 februari 2018.

Verzoeker voert aan dat hij inderdaad geen asielaanvraag heeft ingediend bij zijn aankomst in België in 2012, dat de verwerende partij twijfel zaait door te suggereren dat verzoeker reeds eerder in België verbleef doch dat dit pertinent onwaar is en dat de laattijdigheid van zijn aanvraag geen argument mag zijn om deze te verwerpen. Verzoeker verwijst dienaangaande naar artikel 10, § 1 van de herschikte Procedurerichtlijn en naar het UNCR dat meermaals zou herhaald hebben dat dat het laattijdig indienen van een asielaanvraag niet mag aanzien worden als een aanwijzing voor een gebrek aan vrees voor vervolging.

De Raad stelt vast dat verzoeker vooreerst geen duidelijkheid schept over het ogenblik van zijn vertrek uit Marokko. Zo verklaart verzoeker nu eens dat hij Marokko verliet op 10-jarige leeftijd om vervolgens te stellen dat hij 14 jaar was op het ogenblik van zijn vertrek. Bovendien legt verzoeker ongeloofwaardige verklaringen af over het ogenblik dat hij in België aankwam. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen in 2012 te zijn aangekomen in België doch gaat voorbij aan de vaststelling dat uit een administratief verslag vreemdelingencontrole blijkt dat verzoeker reeds in december 2008 een eerste maal in aanraking kwam met de Belgische autoriteiten. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker de Belgische autoriteiten een tiental keren bewust trachtte te misleiden door het opgeven van valse identiteiten, geboortedata en nationaliteiten. Ook diende verzoeker zijn asielaanvraag slechts in nadat hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en hij werd vastgehouden met het oog op een repatriëring. Deze vaststellingen alleen al hebben een negatieve implicatie op de oprechtheid en de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag.

Waar verzoeker betoogt dat het laattijdig indienen van een asielaanvraag niet mag aanzien worden als een aanwijzing voor een gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging dient in dit verband te worden opgemerkt dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn.

2.2.2.4. De bestreden beslissing stelt voorts vast dat er ernstige verschillen zijn tussen verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en deze die hij aflegde bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing stelt dienaangaande vast als volgt: *“Zo kunnen er ten eerste ernstige verschillen bemerkt worden tussen uw verklaringen op het CGVS en uw verklaringen op de DVZ. Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ verklaarde u immers enkel en alleen dat u bij een terugkeer naar Marokko gearresteerd zou worden omdat uw broer ooit, vermoedelijk in 2016, werd gearresteerd omdat hij deelnam aan demonstraties. U verklaarde verder dat u sindsdien niets meer over hem had vernomen. U wist niet waar hij was, evenmin wist u of hij ondertussen al vrijgekomen was of niet. U maakte verder geen enkele melding van politieke activiteiten van welke aard dan ook (CGVS vragenlijst, vraag 3, 5, 7, 8).*

Tijdens uw gehoor door het CGVS beweert u evenwel dat uw broer in de zomer van 2016 werd gearresteerd, dat u kort na zijn arrestatie hiervan op de hoogte werd gebracht door de vrienden van uw broer en dat uw broer in de gevangenis van al Hoceima verblijft. De vrienden van uw broer zouden u zelfs verteld hebben waarover uw broer werd ondervraagd, dat de politie bewijzen van betalingen had gevonden in het huis van uw broer waardoor zij u ervan verdachten de separatisten te steunen, dat de politie gegevens van uw financiële transacties had opgevraagd bij de bank Western Union en dat de

Marokkaanse autoriteiten u hierom zouden viseren. Verder beweert u dat u in België deelnam aan een betoging, dat u hiervan foto's zou hebben gepost op facebook en dat de Marokkaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn (CGVS, p. 12, 13, 14)."

Verzoeker weerlegt de tegenstrijdigheden niet, noch geeft hij dienaangaande een aannemelijke verklaring zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad worden overgenomen. In zijn verweer beperkt verzoeker zich tot de stelling: "[...] dat de vormen van intimidatie en de bedreigingen die hij reeds ondergaan heeft in Marokko, een vervolging uitmaken zoals bedoeld in de Conventie van Genève en artikel 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet." Verzoeker herhaalt vervolgens dat hij vreest in de gevangenis te belanden bij een mogelijke terugkeer naar Marokko omwille van zijn financiële steun aan zijn broer Mohammed die een politieke gevangene is. Verzoeker is van mening dat hij omwille de steun die hij verleende vanuit België aan de betogingen in Marokko gericht tegen de autoriteiten, een gegronde vrees voor vervolging heeft.

De loutere bevestiging van één versie van de tegenstrijdige verklaringen is echter onvoldoende om de tegenstrijdigheden te herstellen. De door de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden betreffen de kern van het relaas waardoor de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen volledig ondermijnd wordt.

Waar verzoeker ten slotte nog ingaat op zijn deelname aan protesten en betogingen in België stelt de bestreden beslissing terecht vast dat dit bezwaarlijk kan aantonen dat verzoeker enig risico zou lopen in geval van terugkeer naar Marokko. Verzoeker zou volgens zijn verklaringen immers slechts één maal betoogd hebben zodat moeilijk kan worden ingezien dat hij omwille van deze eenmalige deelname aan een betoging als een 'gevaar voor de Marokkaanse orde' zou worden beschouwd. Bovendien kan verzoeker in het geheel niet verduidelijken hoe de Marokkaanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van zijn deelname aan de betoging. Verzoeker beperkt zich tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met te verklaren dat de Marokkaanse autoriteiten weten dat heel veel Marokkanen hier betoogd hebben. Terecht besluit de bestreden beslissing dat dit algemeen vermoeden onvoldoende is om te bewijzen dat verzoeker omwille van zijn deelname aan één betoging in de in de negatieve aandacht is gekomen van de Marokkaanse overheden. Verzoeker verklaarde overigens dat hij foto's van zijn deelname aan de betoging op zijn facebookpagina zou hebben geplaatst maar blijft in gebreke deze foto's neer te leggen zodat ook hier kan worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen die verder niet gestaafd worden.

Gelet op wat vooraf gaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker betoogt ten slotte nog dat hij niet terug kan keren naar Marokko omdat Berbers als tweederangsburgers in Marokko worden beschouwd. Verzoeker beperkt zich ook hier tot blote beweringen die verder niet gestaafd worden. Dit klemmt des te meer daar verzoeker verklaarde Marokko initieel te hebben verlaten omwille van moeilijke economische omstandigheden en hij op geen ogenblik tijdens de asielpprocedure, noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch bij het Commissariaat-generaal, de situatie van de Berbers zou hebben aangehaald als grond voor een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus

Ten slotte blijkt niet uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er in Marokko sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER